

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 441/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] podnikajúceho pod obchodným menom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jurajom Bilickým, advokátom, Farská 8, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 39/2021 zo 7. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 39/2021 zo 7. decembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia neplatnosti zmluvy o finančnom leasingu a tiež zaplatenia sumy 71 779,33 eur z titulu náhrady škody. Okresný súd rozsudkom č. k. 23 Cb 173/2013-98 z 20. októbra 2014 žalobu zamietol.

3. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15 Cob 134/2015-159 z 18. októbra 2016 rozsudok okresného súdu vo výroku o určenie neplatnosti zmluvy potvrdil a vo zvyšnej časti (vo výroku o zaplatenie sumy 71 779,33 eur s príslušenstvom) zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 23 Cb 173/2013-413 z 2. mája 2019 konanie v časti o zaplatenie sumy 15 527,49 eur zastavil a žalobu vo zvyšku zamietol.

5. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 15 Cob 121/2019-497 z 1. decembra 2020 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu, a tiež vo výroku o náhrade trov konania a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku krajského súdu z 1. decembra 2020 podal sťažovateľ dovolanie a domáhal sa zrušenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu z 2. mája 2019. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP vyvodzoval z toho, že krajský súd sa nezaoberal podstatnou odvolacou argumentáciou sťažovateľa spočívajúcou v tom, že konanie žalovaného po skončení leasingovej zmluvy pokladal za rozporné s dobrými mravmi, ako aj so zásadami poctivého obchodného styku. Dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že krajský súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, že v konaní sa nepreukázalo, že sťažovateľ riadne a bezodkladne neuplatňoval vady, čo bolo hmotnoprávnou podmienkou na odstúpenie od kúpnej zmluvy žalovaným. Krajský súd nesprávne aplikoval § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom, že neposúdil konanie žalovaného ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď neposúdil konkrétne okolnosti veci a úmysel žalovaného. Krajský súd zároveň neaplikoval § 424 Občianskeho zákonníka, ktorý ustanovuje, že za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom. Sťažovateľ v dovolaní sformuloval šesť dovolacích otázok. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zo 7. decembra 2022 dovolanie sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym záverom najvyššieho súdu o nepreukázaní uplatnených dovolacích dôvodov – čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a dovolacích otázok 1 a 2.

8. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na právny záver v rozsudku krajského súdu, podľa ktorého nebolo preukázané, že sťažovateľ si u dodávateľa predmetu leasingu spôsobom podľa § 436 a nasl. Obchodného zákonníka uplatnil niektorý zo zákonných nárokov z tvrdených vád tovaru, či už pri podstatnom, alebo nepodstatnom porušení kúpnej zmluvy. Bolo pritom zákonnou povinnosťou sťažovateľa takto postupovať s tým, že žalovaný až následne mohol k tomu zaujať postoj. Z ničoho však nevyplývala jeho povinnosť odstúpiť od kúpnej zmluvy s dodávateľom.

9. Sťažovateľ uvedený záver spochybňoval už v odvolaní, ako aj v dovolaní s poukazom na vykonané dokazovanie. Z výsledkov dokazovania je nepochybné, že sťažovateľ počas celého obdobia sa snažil nefunkčnosť 3D tlačiarne ako predmetu leasingu riešiť s dodávateľom predmetu leasingu (BIBUS SK, s. r. o.), u ktorého si *„bezodkladne... preukázateľne uplatňoval nároky z väd tovaru, ako aj so samotným žalovaným.“* Z výpovedí svedkov vyplýva, že zástupcovia dodávateľa opakovane predmet leasingu opravovali a vyvíjali snahu sfunkčniť 3D tlačiareň. Sťažovateľ zdôrazňuje, že už v deň prevzatia predmetu leasingu uplatňoval vady z tovaru u dodávateľa

v zmysle čl. 4.1.6 Všeobecných podmienok finančného leasingu. Napriek oznámeniu vád tovaru, ktoré adresoval v zmysle citovaného ustanovenia dodávateľovi, a opakovanému (prakticky neustálemu) výskytu porúch na predmete leasingu dodávateľ vady neodstránil a predmet leasingu neuviedol do funkčného stavu. Sťažovateľ napokon „*po bezvýslednosti reklamácie a neodstránení predmetných vád opravou zo strany dodávateľa, pristúpil k písomnému oznámeniu vád na predmete leasingu prostredníctvom zástupcu [REDAKOVANÉ] adresovanému dodávateľovi ako aj právnenému predchodcovi žalovaného, ktoré sťažovateľ predložil súdu a sú ako listinné dôkazy založené v spise.*“.

10. V zmysle čl. 4.1.6 Všeobecných podmienok finančného leasingu sťažovateľ bol oprávnený uplatňovať nároky z vád predmetu leasingu priamo u dodávateľa s výnimkou možnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy uzatvorenej s dodávateľom. Sťažovateľ tiež preukázal, že právnenému predchodcovi žalovaného listom z 23. septembra 2010 adresoval žiadosť, aby „*žalovaný od kúpnej zmluvy odstúpil sám, vzhľadom na skutočnosť, že v rámci reklamácie vád predmetu leasingu sťažovateľom nedošlo k odstráneniu namietaných vád dodávateľom.*“.

11. Z uvedeného je zjavné, že sťažovateľ preukázal, že postupoval zákonným spôsobom a preukázateľne uplatňoval nároky z vád v súlade s Obchodným zákonníkom a uzatvorenou leasingovou zmluvou s právnym predchodcom žalovaného.

12. Sťažovateľ konal s ohľadom na prenesené riziká spojené s predmetom leasingu v súlade so zmluvou o finančnom leasingu a Všeobecnými podmienkami finančného leasingu. Poruchy predmetu leasingu dodávateľ neodstránil ani v dodatočnej lehote, sťažovateľ nemohol rozvíjať svoje podnikanie podľa svojho podnikateľského zámeru, a preto adresoval právnenému predchodcovi žalovaného žiadosť, aby odstúpil od kúpnej zmluvy s dodávateľom, ku „*ktorej priložil stanovisko znalca obstaraného žalobcom ako aj výpis chybových hlásení (tzv. logfile) preukazujúci, že predmet leasingu vykazoval zjavné vady*“, ktoré sa dodávateľ zaviazal odstrániť s tým, že počas dojednanej záručnej doby bol povinný zabezpečovať neustály servis. Vzhľadom na predložené dokumenty sťažovateľ preukázal možnosť využitia čl. 6 ods. 1 písm. b) kúpnej zmluvy, teda možnosť odstúpenia od zmluvy pre zjavné vady predmetu kúpy. Žalovaný odmietol odstúpiť od kúpnej zmluvy, čím sťažovateľa dostal do bezvýchodiskovej situácie, keďže musel platiť leasingové splátky, hoci predmet leasingu bol nefunkčný a nemohol riadnym užívaním generovať zisk. Leasingová zmluva oprávňovala sťažovateľa požadovať odstránenie vád prostredníctvom reklamácie, nemohol však požadovať dodanie náhradného tovaru, primeranú zľavu z kúpnej ceny alebo odstúpiť od zmluvy. Sťažovateľ sa tak dostal do finančných problémov a po uhradení splátok vo výške 56 251,84 eur nemohol splátky ďalej uhrádzať.

13. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nesprávne vyhodnotil možnosti uplatnenia vád tovaru a podmienky, za ktorých mohol sťažovateľ postupovať na základe leasingovej zmluvy, čím aj nesprávne aplikoval a interpretoval § 436 Obchodného zákonníka a podmienky leasingovej zmluvy, čo malo za následok odopretie práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Vyplnenie (domnelej) medzery v zákone nemôže viesť k obmedzeniu základných práv strany sporu (práva na prístup k súdu a práva na účinný prostriedok nápravy).

14. Akceptovaním právneho názoru krajského súdu najvyšší súd legitimizoval svojvoľné správanie leasingových spoločností, ktoré po odobratí predmetu leasingu môžu konať podľa ľubovôle, predmet leasingu môžu predať za zlomkové ceny, pričom „*leasingový nájomca, ktorý zaplatil*

takmer celý predmet leasingu nemá žiadnu možnosť domáhať sa spravodlivého vyúčtovania po ukončení leasingovej zmluvy.“. Tento postup je v rozpore s koncepciou právneho štátu a princípom právnej istoty a taktiež v rozpore s právnym poriadkom proklamovanými dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku. Najvyšší súd zamietnutím dovolania „*pre súdny formalizmus*“ napadnutým rozsudkom odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, čím porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

15. Napriek právnemu záveru najvyššieho súdu, že žalovaný ako leasingový prenajímateľ bol povinný postupovať pri predaji predmetu leasingu s odbornou starostlivosťou, a tiež, že sťažovateľ ako leasingový nájomca mal právo na vrátenie výťažku z predaja predmetu leasingu, najvyšší súd považoval dovolanie za nedôvodné. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nezohľadnil skutkové okolnosti predmetnej veci a neaplikoval § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napadnutým rozsudkom bolo porušené aj vlastnícke právo sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

17. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

18. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

19. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa v časti nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a v časti, v ktorej je dovolanie prípustné [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], nie je dôvodné.

21. Najvyšší súd podrobne analyzoval prípustnosť dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pričom osobitne skúmal dovolacie námietky sťažovateľa v tomto smere, pričom uviedol, že sťažovateľ v zásade namieta rozporné konštatovania v rozsudku okresného súdu, napáda výsledky dokazovania a hodnotenie dôkazov, polemizuje so skutkovými zisteniami, domáha sa prehodnotenia určitých listinných dôkazov a nesúhlasí s právnym posúdením veci okresným súdom a krajským súdom (porovnaj bod 41 napadnutého rozsudku). Z pohľadu sťažovateľových námietok najvyšší súd zdôraznil, že konajúce súdy posúdili nárok sťažovateľa na zaplatenie špecifikovanej peňažnej sumy ako nárok na náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom podstatným pre zamietnutie žaloby bol právny záver, *„že na strane žalovaného nebola preukázaná zmluvná ani zákonná povinnosť odstúpiť od kúpnej zmluvy s dodávateľom predmetu leasingu.“* (bod 44 napadnutého rozsudku).

22. V bode 45 napadnutého rozsudku najvyšší súd podrobne reaguje na námietku sťažovateľa o rozpornosti odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov v tom, že jednak uviedli, že sťažovateľ oznamoval dodávateľovi (predávajúcemu) vady predmetu leasingu, ktorý ich priebežne odstraňoval, a zároveň uviedli, že sťažovateľ nepreukázal, že riadne uplatnil u dodávateľa niektorý zo zákonných nárokov pri podstatnom alebo nepodstatnom porušení kúpnej zmluvy. Najvyšší súd poukázal na to, že túto skutočnosť sťažovateľ namietal už v odvolaní, pričom krajský súd v tomto smere opísal priebeh konania a postup okresného súdu, pričom tieto námietky nepovažoval za rozhodujúce, keď za podstatné považoval, že uplatnený nárok kvalifikoval ako nárok na náhradu škody, resp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom sťažovateľ *„nepreukázal, ktorú právnu povinnosť právny predchodca žalovaného ako leasingový prenajímateľ porušil“*, čo by malo za následok vznik škody. Najvyšší súd pripustil, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu mohlo byť podrobnejšie, keď popri odkaze na § 436 Obchodného zákonníka mohol krajský súd bližšie odôvodniť potrebu preukázať kumulatívne splnenie podmienky včasnej a riadnej notifikácie väd a voľby práva kupujúceho, avšak uvedená skutočnosť nespôsobila nepreskúmateľnosť odôvodnenia v takom rozsahu, aby bol daný uvedený dovolací dôvod, a to z dôvodu, že sťažovateľ svoj nárok odvodzoval primárne z porušenia zmluvnej, resp. zákonnej povinnosti právneho predchodcu žalovaného odstúpiť od kúpnej zmluvy. Už okresný súd vo svojom rozsudku konštatoval, že povinnosť odstúpiť od kúpnej zmluvy *„medzi stranami však dohodnutá nebola a pre leasingového prenajímateľa... zo žiadnej normy v rámci právneho poriadku SR rovnako nevyplýva...“*. Najvyšší súd následne dodal, že odstúpenie od zmluvy je v Obchodnom zákonníku koncipované ako právo,

a nie povinnosť. Obdobne zmluvné dojednanie, ktoré obmedzuje leasingového nájomcu na voľbu nárokov z väd tovaru okrem práva odstúpiť od kúpnej zmluvy s dodávateľom, „*neznamená založenie povinnosti leasingového prenájomateľa vyhovieť prípadnej požiadavke leasingového nájomcu na odstúpenie od zmluvy.*“ (porovnaj bod 46 napadnutého rozsudku).

23. Vymedzené časti odôvodnenia napadnutého rozsudku predstavujú podstatnú časť reakcie najvyššieho súdu na námietku sťažovateľa týkajúcu sa protirečivosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu, čo sa týka toho, či sťažovateľ uplatnil vady predmetu leasingu u dodávateľa. Z uvedených častí odôvodnenia jednoznačne vyplýva argumentácia najvyššieho súdu, ktorý uviedol, že konajúce súdy (osobitne krajský súd) túto námietku v zásade nepovažovali za nosnú vzhľadom na to, že sťažovateľ (uplatňujúc nárok na náhradu škody, resp. na vydanie bezdôvodného obohatenia) neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania porušenia zmluvnej alebo zákonnej povinnosti žalovaným (jeho právnym predchodcom), pričom z kúpnej zmluvy a ani z právnych predpisov nemožno vyvodiť jeho povinnosť odstúpiť od zmluvy. Túto argumentáciu považuje ústavný súd za zrozumiteľnú, logickú, konzistentnú a dostatočne vyargumentovanú odpoveď najvyššieho súdu na námietky sťažovateľa, pričom právne závery najvyššieho súdu v tomto ohľade nemožno považovať za arbitrárne, preto sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd tiež odkazuje na ďalšiu argumentáciu najvyššieho súdu v tejto časti napadnutého rozsudku, ktorá túto nosnú argumentáciu ešte dopĺňa (najmä čo sa týka dostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu), ktorú ústavný súd nepovažuje za potrebné podrobnejšie vymedziť v tomto uznesení.

24. Sťažovateľ napokon v ústavnej sťažnosti namieta právny záver najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil s právnymi závermi konajúcich súdov, podľa ktorých žalovaný (po zániku leasingovej zmluvy a vrátení predmetu leasingu a jeho následnom predaji) nekonal v rozpore s dobrými mravmi, resp. v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Túto námietku (okrem odkazu na niektoré body odôvodnenia napadnutého rozsudku) sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bližšie nešpecifikuje a nevysvetľuje.

25. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa (vyjadrenou aj v dovolacích otázkach 1 a 2) najvyšší súd zdôraznil, že nárok sťažovateľa na zaplatenie peňažnej sumy konajúce súdy posudzovali z hľadísk naplnenia predpokladov na uplatnenie zodpovednosti za škodu, pričom sťažovateľ bol povinný preukázať naplnenie týchto predpokladov. Ústavný súd konštatuje, že jadrom odôvodnenej reakcie najvyššieho súdu na túto dovoláciu námietku sťažovateľa sú body 90 a 91 napadnutého rozsudku. Najvyšší súd zdôraznil, že krajský súd akceptoval právne závery okresného súdu (o zamietnutí aj tejto časti žaloby), preto *«bolo relevantné konštatovanie súdu prvej inštancie (ods. 47. odôvodnenia), že „(v) konaní nebola preukázaná hodnota predmetu leasingu, 3D tlačiarne, v čase jeho odobratia žalobcovi, žiadna zo strán nenavrhla vykonať k tejto skutočnosti dokazovanie, súd preto nemohol vyhodnotiť, či záverečné vyúčtovanie Žalovaného z dôvodu predčasného ukončenia zmluvy je správne a či žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie časti poskytnutého plnenia“.*». Sťažovateľ pritom v odvolaní uviedol, že okresný súd vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré dostatočne preukázalo skutkový stav, preto jeho námietky o absencii zistenia obvyklej ceny predmetu leasingu v čase jeho predaja (z ktorej odvodzoval aj výšku majetkovej ujmy) *„zostali len v rovine tvrdení. V takom prípade sa potom aj otázka položená dovolateľom, spočívajúca na tvrdení o len symbolickej (nízkej) cene za predaj predmetu leasingu, stala hypotetickou, založenou na domnienke, nie na preukázanej skutkovej okolnosti... V nadväznosti*

na to potom odvolací súd logicky prijal záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu ako poškodeného, že mu vznikla škoda a v akej výške, resp. tiež ako toho, na koho úkor sa mal žalovaný obohatiť. Nepochybne zamietnutie celej žaloby v danom spore bolo výsledkom žalobcom zvolených prostriedkov procesného útoku, spôsobu a obsahu ním uplatnených nárokov, k nim poskytnutých tvrdení a dôkazov... Ako vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, bol to žalobca, ktorý sa v leasingovej zmluve zaviazal zabezpečiť v prípade potreby znalecké posúdenie predmetu leasingu (k čomu nezabezpečil súčinnosť - náplne do tlačiarne pre znalca [REDACTED])...“.

26. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že „žalovaný poskytol tvrdenia a dôkazy k jeho postupu pri predaji predmetu leasingu, odôvodňujúc aj výslednú predajnú cenu, s ktorou žalobca síce nebol spokojný, ale túto cenu, ako podľa výsledkov dokazovania jedinú zistenú, nevyvrátil, vzhľadom na dôkaznú núdzu, do ktorej sa žalobca dostal, keďže k svojej zmluvnej povinnosti zabezpečiť v prípade potreby znalecký posudok v dobe trvania záväzkového vzťahu neposkytol znalcovi potrebnú súčinnosť a predmet leasingu bol nakoniec po jeho predaji žalovaným (podľa svedkov ako ďalej nepredajný, nepoužiteľný) rozobratý kupujúcim na súčiastky, resp. náhradné diely.“. Aj na podklade týchto skutočností najvyšší súd konštatoval, že postup žalovaného po zániku leasingovej zmluvy, keď predmet leasingu predal, predstavoval výkon vlastníckeho práva žalovaného po predčasnom zániku leasingovej zmluvy a nepredstavoval tzv. šikanózný výkon práva, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi alebo zásadami poctivého obchodného styku.

27. Aj túto argumentáciu považuje ústavný súd za zrozumiteľnú, logickú, konzistentnú a dostatočne vyargumentovanú odpoveď najvyššieho súdu na špecifikovanú námietku sťažovateľa, pričom právne závery najvyššieho súdu v tomto ohľade nemožno považovať za arbitrárne, preto sú ústavne akceptovateľné. Ústavný súd aj v tomto prípade odkazuje na ďalšiu doplňujúcu argumentáciu najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku, ktorú však považuje za nadbytočnú vymedzovať v tomto uznesení.

28. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti (ktoré uplatnil aj v dovolaní) takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu